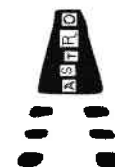

Andreea Ana-Maria Simion

NEVADA, FATA VESTULUI SĂLBATIC

BUCUREȘTI, 2021

Cuprins

Capitolul I
Începutul aventurii / 5

Capitolul II
În marele necunoscut / 15

Capitolul III
Un cowboy talentat / 23

Capitolul IV
Petrecerea din oraș / 31

Capitolul V
O școală prestigioasă / 39

Capitolul VI
Evadarea / 47

Capitolul VII
Noi prieteni / 52

Capitolul VIII
Trupa de teatru / 60

Capitolul IX
O nouă casă / 64

Capitolul X
Carnetele trecutului / 71

Capitolul XI
Mărturisirea / 80

Capitolul XII
Un ultim obstacol / 86

Capitolul XIII
Aniversarea / 89

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SIMION, ANDREEA ANA-MARIA

Nevada, fata vestului sălbatic / Andreea Ana-Maria Simion. -

București : Astro, 2021

ISBN 978-606-8660-52-3

821.135.1

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.carte-mea.ro

www.depozit-de-carti.ro

Capitolul I Începutul aventurii

SOARELE palid se cobora dintre nori și învăluia valea într-o lumină aurie, tainică.

Nevada privea apusul cu ochii în lacrimi deoarece aceste imagini făceau parte din copilăria ei. În fiecare seară de vară, se urca pe culmile dealurilor și privea valea scaldată de valuri aurii de lumină. Apoi, aștepta venirea stelelor și dansul lor magic pe cer. Stătea mereu până târ-ziu în noapte. De obicei, stelele căzătoare sunt un lucru rar și, se spune, că acestea îți îndeplinesc o dorință dacă o spui cu voce tare.

În acea seară, Nevada a văzut o luminiță la orizont. Era o stea căzătoare. Nevada își împreună mâinile și șopti:

— Îmi doresc... o aventură!

Și steaua licări.

Este bine ca dorința pe care ți-ai pus-o să nu o spui nimănui căci altfel nu se mai împlinește. Așa spunea de fiecare dată bunica Nevadei, o femeie plinuță, cu un chip blând și o voce caldă care parcă te fermecau.

Deși fata știa că nu e bine să întârzie la ora de culcare, în acea seară superbă se lăsă purtată de peisajul magic și uită de tot. Când își aminti însă, se urcă pe spatele calului ei arab și porni într-o goană nebună către casă.

Când a ajuns acasă, Nevada și-a lăsat calul în grajd și a încercat să se furișeze în casă, dar, în pragul ușii, o aștepta mama ei vitregă, bătând nerăbdătoare cu piciorul în podea.

— Pe unde ai umblat? se răsti aceasta.

— Îmi pare rău, doamnă! Am fost vrăjită de multitudinea de stele și de strălucirea lor feerică!

Nevada făcu câțiva pași de dans prin încăpere.

— Dacă mai întârzii o singură dată, nu te mai las să călărești! M-am făcut înțeleasă, domnișoară?

— Da, doamnă!

— Acum, du-te la culcare!

Și cu această ultimă poruncă, mama vitregă plecă spre dormitorul ei cu pași apăsați.

Nevada era o fetiță de 16 ani, cu un spirit aventuros. Avea un păr lung și brunet, cu breton. Ochii ei albaștrii-verzui priveau cu bunătate în jur. Nevada purta o pereche de blugi, o cămașă roșie, cu buline albe și o pereche superbă de cizme de călărie, de culoare neagră. Adesea își ținea părul prins într-o coadă de cal, cu șuvițe lăsate pe dinafară.

Amigo era calul ei, un cal arab, cu o coamă ca spuma valurilor. Fata și calul ei iubeau să alerge peste câmpiile înverzite, unde fluturii zburau liberi, iar florile se mișcau unduios sub razele soarelui.

Însă, din păcate, Nevada trebuia să locuiască cu mama ei vitregă, căci nu mai avea alte rude. Fata o întrebase mai demult de rudele ei, dar cotoroața i-a întors spatele. Nevada își amintea clar că o mai auzise vorbind

despre o mătușă care ar putea fi în viață. Nevada și-a jurat că va afla răspunsul într-o zi la întrebarea ce o frământa.

Însă, deocamdată, nu putea face nimic altceva decât să meargă la culcare.

Nevada era oarecum obișnuită cu autoritatea mamei ei vitrege.

Ea nu avea niciun prieten fiindcă toți copiii râdeau de ea și de pasiunea ei pentru cai. Amigo era singurul ei prieten. Copilăria Nevadei era una tristă. Nu avusese parte de jucării, dulciuri și îmbrățișări.

Pe vremea când tatăl ei trăia, îi povestea despre locuri îndepărtate, aventuri incredibile și lucruri periculoase ascunse la tot pasul. Așa s-a născut în Nevada dorința de a avea o aventură. Tot tatăl ei o învățase să călărească pe când era foarte mică. Iar despre mama ei nu știa foarte multe, în afară de faptul că murise.

A doua zi, Nevada se trezi cu zâmbetul pe buze. O nouă zi... Deschise larg fereastra, pentru a inspira aerul dimineții. Păsărelele ciripeau pe pervazul geamului, iar Amigo o aștepta afară.

Nimic nu putea strica această zi, poate doar țipătul mamei vitrege.

— Nevada! Vino-ncoace! Ai încurcat-o, fetițo!

„Acum, ce-am mai făcut?“ se gândi Nevada.

Coborî în grabă scările și o găsi pe mama ei vitregă cu o plăcintă în mână, atacată de un stol de vrăbii.

După ce fata le goni cu blândețe, nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

— Ce-i așa de amuzant? În loc să râzi, mai bine ai pune osul la treabă! spuse mama vitregă.

— Se pare că păsărelele nu prea te plac! Data viitoare, încearcă să le dai și lor ceva de mâncare ca să te lase în pace! spuse Nevada.

— Da, cum să nu!? Doar nu oi irosi eu mâncare bună pentru niște vrăbii?

Nevada nu mai spusese nimic și frământă aluatul pentru o nouă plăcintă. Amigo o aștepta afară, dar Nevada se uită la el cu deznădejde, semn că nu putea veni.

Zilele i se păreau tot mai lungi. Vacanța nu era chiar așa cum se așteptase ea. Acum nu mai putea călări deoarece avea prea multe treburi. Cu toate acestea, Nevada nu-și pierduse speranța. Visa adesea cu ochii deschiși la lucruri incredibile.

Seara era momentul ei favorit din zi când mergea cu Amigo pe culmile dealului să privească apusul. Și ofta...

Amigo o împinse încet cu botul, iar ea își aplecă capul. Nevada își puse mâinile pe după gâtul calului și îi vorbi cu blândețe:

— Ce este, băiete?

Amigo necheză.

Nevada își dăduse seama că e timpul să meargă acasă, deoarece soarele se ascundea în spatele dealurilor, iar în curând avea să se însereze.

Au pornit amândoi în galop către casă. Părul Nevadei flutura în bătaia vântului. Iubea această senzație:

„Tu și calul tău să goniți liberi și nimic să nu vă stea în cale“.

Când au ajuns, Nevada l-a dus pe Amigo în grajd și a făcut câțiva pași înspre pragul casei. Brusc, s-a oprit. Vocea mamei vitrege se auzea tare și clar. Părea că vorbește la telefon.

— Da! spunea aceasta. Îi voi vinde în curând calul fetei! Mă voi îmbogăți după ce pun mâna pe averea mătușii fetei! Dar nu trebuie să afle cu niciun chip! Dacă ar ști că mătușa ei trăiește!...

Nevada se înfioră: „*Poftim?... Să-l vândă pe Amigo?... Avere?... Mătușă!?!...*“ își spuse ea în gând.

Mâinile îi tremurau. Nu îi venea să creadă ce auzea. Avea și ea o rudă...

Toate acele informații îi dădeau o durere groaznică de cap.

Acum știa ce avea de făcut. Își dorise o aventură și acum va porni într-una. Misiunea ei era să-și găsească familia, să-l protejeze pe Amigo și să o oprească pe mama ei vitregă să pună mâna pe avere.

Auzi deodată zgomotul unor pași care veneau înspre ușă. Trebuia să se ascundă. Fugi în partea opusă a curții, după un morman de lemne.

Mama vitregă deschise ușa și se uită suspicioasă în jur, apoi o închise cu zgomot.

— Cred că mi s-a părut! spuse ea. Aș fi putut jura că am auzit-o pe răsfățata aia! Deci, ne vedem peste o săptămână! Da?

Nevada nu mai putea asculta. Era prea speriată. După ce mama vitregă închise telefonul, fata mai așteptă puțin și intră în casă ca să nu stârnească suspiciune.

— Bună seara, doamnă!

Tonul ei părea cât se poate de calm.

— Bună seara și ție! Pe unde ai fost? Ești toată roșie!

— Am alergat, spuse Nevada dintr-o suflare.

— Du-te și spală-te pe față, apoi culcă-te! Ne-am înțeles?

— Da, doamnă!

Nevada urcă în grabă scările, două câte două.

Deși la micul dejun mama vitregă o privea pătrunzător, Nevada încercă să păstreze o mină calmă.

Însă, ori de câte ori aceasta se apropia de Nevada, fata tresărea ușor. Trebuia să nu se dea de gol. Acum avea un plan care trebuia pus în aplicare. Trebuia doar să aștepte momentul prielnic.

În ultimul timp fata începuse să stea mai mult cu Amigo, pentru a-l proteja, ceea ce o nemulțumea pe mama vitregă.

Într-o seară calduță de iunie, Nevada îi șopti lui Amigo:

— Băiete, ei vor să te ia, însă...nu am să le permit să facă așa ceva! Voi face tot posibilul să fim împreună mereu!

Amigo necheză ușor și închise ochii. Apoi îi deschise. Nevada râse.

— Am auzit că am și eu o rudă și trebuie să o găsesc, Amigo! Vrei să vii cu mine?

Și de data aceasta, calul necheză.

— Aici, viețile ne sunt puse în pericol. Trebuie să plecăm cât de repede posibil. În cazul în care te întreb unde, eu nu știu. Unde vom vedea cu ochii.

Nevada își aplecă capul și îl îmbrățișă pe Amigo.

Vântul începu să sufle mai tare. Furtuna se apropia, iar ei trebuiau să meargă acasă.

Gândul că nu o să-și mai vadă prietenul o frământa din ce în ce mai tare.

Se apropia sfârșitul săptămânii, iar mama ei vitregă părea tot mai nerăbdătoare, de parcă aștepta ceva.

Nevada avea în sat o bună prietenă care cunoștea multe secrete și bârfe, așa că se gândi să o întrebe dacă știe ceva de toată această poveste. Această prietenă era o doamnă în vârstă, curioasă, dar tare prietenoasă cu copiii. Prinsese mare drag de Nevada pentru bunătatea și frumusețea ei.

Deci, bătu la ușa casei din chirpici și așteptă nerăbdătoare. În prag se ivi o doamnă cu o eșarfă roz.

— Cu ce te pot ajuta, Nevada? Observ că te frământă ceva!

— E vorba despre Amigo. Mama mea vitregă vrea să-l vândă și... eu cred că am o rudă în viață.

Aceste afirmații o făcură pe bătrâna doamnă să se cutremure.

— De ce să facă una ca asta? Și de unde știi tu că ai o rudă în viață?

Nevada îi spuse întreaga poveste. Prietena fetei părea tot mai îngândurată. Cântărea spusele fetei și toate posibilitățile de a-l salva pe calul său.

— Știi ceva despre toate astea?

Nevada aștepta un răspuns.

Doamna se ridică de pe scaun și spuse cu o voce în care se puteau citi groaza, teama, dar și un îndemn:

— Draga mea Nevada, sincer, nu știu nimic despre toate acestea. Mama ta vitregă e o femeie foarte secretoasă. Din păcate, nu pot face nimic, dar, dacă ai vreodată nevoie de ceva, vino la mine! Te voi primi întotdeauna cu brațele deschise!

— Mulțumesc, oricum!

— Aaa, am uitat să-ți spun ceva! Deunăzi, când mama ta se ducea la piață, a scăpat asta!

Doamna își desfăcu pumnul în care ținea o adresă. Adresa misterioasă ducea către o altă țară, un alt tărâm, departe de aici.

— Oare, începu încetisor Nevada, aici este ruda mea? Ochii i se umplură de lacrimi fierbinți.

— Îți mulțumesc! șopti aceasta. Voi face tot posibilul să o găsesc! Trebuie să plec de aici! Eu și Amigo suntem în pericol! Vreau să-mi iau rămas-bun și să-ți mulțumesc pentru tot ajutorul din toți acești ani!

— Drum bun, Nevada! Și orice ar fi, să fii curajoasă!

După o ultimă îmbrățișare, Nevada deschise ușa casei. Mare-i fu mirarea când îl văzu pe Amigo înlănțuit cu o funie de un bărbat cu o față aspră. Alături, era și mama ei vitregă. Nu-și mai putea ascunde zâmbetul viclean.